

Leerrede over Psalm 77: 10 t/m 14, uitgesproken op Woensdagavond 21 April 1948 te Schiedam door H. Hofman, evangeliedienaar.

Zingen - Psalm 105: 3 en 5

Lezen - Psalm 77

Bediening van het sacrament van de Heilige Doop.

Wij gaan dan eerst over tot het bedienen van de Heilige Doop:

De hoofdsom van de leer ... enz., (Het gehele doopformulier t/m het door ouders gegeven antwoord: Ja).

Toespraak:

Het is voor u een hoogst gewichtig ogenblik. Immers, het wordt genoemd, en het is inderdaad zo, een eed voor het aangezicht Godes, belijdende het Verbond der genade, uzelf verbindende om het bevel en de ordeningen Godes - naar Zijn Woord - uw zaad daarin Gode te wijden, dus te doen - als wij het recht verstaan - gelijk God het noemt: uw kinderen die gij Mij gebaad hebt, Hem te wijden, zoekende dezelve tot Hem te brengen, dezelve voor te gaan in woord, in daad en daarop te wijzen, dat het bij die God - Die in het sacrament eigent - alleen goed is, en dat Hij is de God van Zijn Woord. Want Hij is die God Die Zijn Woord niet breekt of breken kan, waardoor de inhoud dan is, dat, als wij Hem behoeven, hetzij voor de tijd, hetzij voor de eeuwigheid, naar ziel of naar lichaam, die dierbare Jehova Zich wil bewijzen Verbondsgod te zijn en ons in onze ellende genadig wil zijn. Zoek het op uw knieën tezamen voor Zijn aangezicht om die genade te mogen hebben, om op de gepaste wijze voor uw kind te mogen leven, en met uw zaad bij Hem te zijn en ze voor te gaan onder de milde hand Gods alsmede de hand tot zaligheid daarin te mogen hebben. Ja, ik herhaal het nog eens, zoek in het verborgene bij Hem, genade voor uzelf en genade voor uw zaad. En wat wij bij Hem, in eenvoudigheid en ernst, zoeken, wil Hij naar het Woord Zijner belofte ook schenken. Dat zou insluiten, wanneer die grote dag der dagen daar is, om dan met vrijmoedigheid te kunnen zeggen: "Zie, hier zijn wij en het zaad dat U ons genadiglijk schonk", opdat alles dan zou zijn tot eeuwige lof, dank, eer en heerlijkheid aan Zijn Majesteit en goedheid. Dat zij zo.

Willemijna, ik doop u in de Naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes.

(Staande gezongen Psalm 134: 3 - Dat 's HEEREN zegen op u daal',...)

Eindigen wij met dankzegging. (Het dankgebed van het formulier).

Tekst:

Het woord waarvoor ik uw aandacht vraag, vindt U in de ons zo-even gelezen 77e psalm en wel nader het 10e t/m het 14e vers, waar Gods Woord aldus luidt:

10. *Heeft God vergeten genadig te zijn? Heeft Hij Zijn barmhartigheden door toorn toegesloten? Sela.*
11. *Daarna zei ik: Dit krenkt mij; maar de rechterhand des Allerhoogsten verandert.*
12. *Ik zal de daden des HEEREN gedenken; ja, ik zal gedenken Uw wonderen van ouds her;*
13. *En zal al Uw werken betrachten, en van Uw daden spreken.*
14. *O God! Uw weg is in het heiligdom; wie is een groot God gelijk God?*

Leerrede:

De psalm is ons zo-even gelezen, en daaruit hebben wij ook vernomen, dat het een psalm van Asaf is, dus één die tot de tempelzangers behoorde, wiens werk het was in het heiligdom de dienst Gods mede op te luisteren met veel begenadigde en achtbare mannen. Een verheven gezelschap, bestedend hun krachten in de dienst Gods. Als wij daar oppervlakkig tegen aankijken, dan zouden wij soms deze gedachte wel kunnen hebben, dat zulke verheven mannen een leven moesten hebben van blijdschap, van ruimte, van vrolijkheid!

Want, toen David niet kon opgaan in het heiligdom nadat hij verstoten was, hoe heeft hij toen niet geklaagd in de 42e en in de 63e psalm. In zijn jeugd woonde het al in hem: "Eén ding heb ik van de HEERE begeerd, dat zal ik zoeken: dat ik al de dagen mijns levens mocht wonen in het huis des HEEREN, om de liefelijkheid des HEEREN te aanschouwen, en te onderzoeken in Zijn tempel."

Doch in deze psalm lezen wij iets anders dan blijdschap, ruimte en vrolijkheid. Wij vinden hier Asaf in zeer grote strijd, onder zware aanvallen en aanvechtingen des duivels, in kruis, lijden, duisternis, in verlatenheid van God. Men zou zeggen, hoe is dat nu toch mogelijk? Zou er bij Asaf soms aparte zonde zijn?

Mogelijk zou men zeggen: dat ligt wèl voor de hand. O ja? Maar wie bewijst dat? Want wij vinden hier niets vermeld van aparte zonde. Wat merken wij wel op door de hele Schriftuur? Dat juist Gods liefste kinderen het meest te kampen hebben met strijd, zware aanvechtingen des duivels, met kruis en duisternissen. Denk maar eens aan één van Asafs metgezellen: Heman. Hoe klaagde die niet. Hij gaf zelfs te kennen: "Van der jeugd aan ben ik bedrukt en doodbrakende." Dat was mede één van die verheven en grote mannen. Zie ook in het Nieuwe Testament - waaruit het volle licht des Evangelies in heerlijkheid straalt - waar Petrus vermaant: "Houdt u niet vreemd over de hitte der verdrukking onder u, die u geschiedt tot verzoeking, alsof u iets vreemds overkwame." Wij bemerken bij Paulus en Petrus, dat zij in de strijd, kruis en het lijden zo geoefend waren, dat zij het als een vanzelfsprekende zaak vonden, dat die omstandigheden zich voordoen op het pad van een christen. Zo merkten die grote mannen dat aan. Tot welk inzicht moeten wij dan komen als wij deze psalm lezen? Dat Asaf verheven oefenlessen heeft opgedaan, en onder het kruis, lijden, en druk is gelouterd. Juist dáárdoor is doorgedrongen tot de kern van de zaak, tot God. Immers zijn zeggen is: "Uw weg is in het heiligdom."

De psalm begint met: "Mijn stem is tot God, en ik roep; mijn stem is tot God - en er gelovig bij voegt - en Hij zal het oor tot mij neigen." Wat bemerken wij hier in Asaf? Dit, zoals wij dat lezen in het boek van Job: "Waar is God, mijn Maker, Die psalmen geeft in de nacht. Die ons geleerder maakt dan de beesten der aarde, en ons wijzer maakt dan het gevogelte des hemels." En op een andere plaats: "Er is niemand, die verstandig is, er is niemand die God zoekt. Allen zijn zij afgeweken, tezamen zijn zij onnut geworden." Ja, wij lezen hoe onze voorouders - Adam en Eva - in het paradijs God de rug hebben toegekeerd, zich van Hem hebben afgewend en met Satan zijn meegegaan. Doch bij Asaf bemerken wij hier het tegenovergestelde, die roept God aan. Wat moeten wij hieronder verstaan? Toch dit: dat de milde hand Gods zo op Asaf was, dat hij in deze wereld niet in zichzelf kon leven, niet bij de genade die aan hem geschied was, niet bij hetgeen dat achter hem lag, niet uit zijn bekering noch uit werken na zijn bekering. Hij heeft God nodig.

Daarvan is ons zeggen: dat moet Gode toch wel aangenaam zijn, één die zó aan God gebonden is, met: buiten U heb ik geen leven. Die het dus om God, om Zijn gunst en om Zijn gemeenschap te doen is. Want, kan dat Gode aangenaam zijn, als wij de ruimte hebben in de wereld en bij onszelf, in bekering en in werken na onze bekering, God in de hemel kunnen laten, en hier onszelf wel kunnen helpen en redden? Dat kan toch Gode niet aangenaam zijn?!

Zou dat een vader en moeder welgevallig zijn, als de kinderen - nog jong zijnde - het huis uitlopen en het overal buitenshuis kunnen vinden, en, ja, omdat het niet anders kan 's avonds nog even thuis komen om te slapen? Eten en drinken moeten ze ook nog, maar als ze het konden, deden ze dat ook nog bij een ander. Dat is toch voor ouders niet aangenaam? Maar wel, zoals het spreekwoord zegt: "oost west, thuis best", dus dat ze liever thuis zijn.

Als dat nu zo bij ons is, waarvan Jezus zegt: "Indien dan gij, die boos zijt, weet uw kinderen goede gaven te geven, hoeveel te meer zal uw Vader, Die in de hemelen is, goede gaven geven degenen, die ze van Hem bidden!" Daarom niet klagen in deze zin: 0, o, die Asaf was toch ongelukkig, hé! Neen! Laten wij hierbij stilstaan dat Asaf juist in strijd, aanvechting, kruis, verdrukking, in gescheidenheid van God, niet delend in Zijn gemeenschap en Zijn vriendelijk aangezicht niet genoot, die zaken geleerd heeft.

Ik begon te lezen uit vers 10, dat hij hier uitroept en klaagt: "Heeft God vergeten genadig te zijn? Heeft Hij Zijn barmhartigheden door toorn toegesloten?" Er wordt bijgevoegd: "Sela", waarvan de betekenis is dat er een rustpunt achterstaat, dus een zaak om eens in ernst onze aandacht bij te bepalen, eens over na te denken. Waardoor komt men tot zulk een uitroep, tot zulk een noodkreet in het gebed, tot zulk een zielsontboezeming? Immers geschiedt dat hierdoor, wanneer duisternis bij ons is en wij op onszelf staan aangewezen, als een eenzame, en men roept, men zucht, men bedelt, maar het is: "Zie, ga ik voorwaarts - klaagt ook Job - zo is Hij er niet, of achterwaarts, zo verneem ik Hem niet." Wat gaat Satan dan zeggen - onze wrede tiran en vijand? -: "Zo handelt nu die God van je! Kijk eens naar anderen! Die hebben de ruimte, maar jij zit altijd in de druk, kruis, narigheid en ellende. Zoals je er nu ook bij zit, mag God Zich toch wel eens ten goede aan je bewijzen, maar Hij laat je maar zitten!" Als Satan het gedaan kan krijgen, dan probeert hij ons tegen God, onze Schepper en Weldoener op te zetten. Dat kan Satan zo sátanisch, zo stiekem, dat hij, eer wij er op bedacht zijn, hij de genade, de grote liefde, de barmhartigheid Gods als het ware in verdenking brengt, want Satan werkt op ons verduisterd verstand. De psalmdichter zegt: "In Uw licht (het licht Gods) zien wij het licht", maar wanneer God het licht Zijns aanschijns inhoudt, dan zijn wij bij onszelf duisternis. En in strijd valt niet te handelen met: "Ik ben bekeerd." Daarmede kunnen wij onszelf niet helpen noch redden. Maar zijn wij in duisternis, dan zijn wij daarin; is er licht, dan is er geen plaats voor duisternis. Satan, de aanklager der broederen, werkt daarop in. Hij doet dat op zulk een subtiële wijze, bijvoorbeeld, door ons voor de voeten te werpen, dat God vergeet om genadig te zijn, dat Zijn barmhartigheden door toorn toegesloten zijn, van alles en nog wat. Wanneer men oud is, dan werpt satan ons voor de voeten: en hoe ben je geweest in je jeugd?

Maar als God de zonde vergeeft, dan zijn ze toch voor eeuwig vergeven?! Inderdaad, dat is waar! Daar komt God ook nooit op terug, maar wel de aanklager der broederen. Wijzelf moeten bekennen: God, als U mij laat zitten zoals ik ben, wat heb ik dan te zeggen? Want wat ben ik vanaf mijn jeugd? Dus wij komen er zèlf wel op terug. Maar God nooit. Als Hij de zonde vergeven heeft, dan zijn ze vergeven, dat is een afgedane zaak. Maar wanneer wij in duisternis zijn, dan liggen wij open voor al die strikken en lagen van Satan.

Wie heeft ooit een weg gehad als Job? Hij verloor op één dag zijn kinderen, al zijn have en goed. Alsof dat nog niet genoeg was, wordt hij bovendien met één van de ellendigste ziekten aangetast. Hij zit op een mesthoop, in eenzaamheid. Daar komen zijn vrienden, die zitten zeven dagen op de aarde en zeggen niet één woord, want zij zagen dat de smart zeer groot was. Toen Job zijn mond opendeed, men zou zeggen: hè, nu komt er een beetje adem, gelegenheid voor zijn vrienden om hem te troosten. Ja, maar, als er bij die vrienden genade in aanwezig geweest was, (ik zeg dus niet, wat er indertijd gewrocht was, maar als op die tijd genade in aanwezig geweest) dan zouden zij hem getroost hebben. Want genade zonder liefde bestaat niet. Als er genade is spreekt zich de liefde ook uit en dat was er toen niet bij zijn drie vrienden.

Bij alle ellende moet hij ook dat nog missen. Zelfs zegt zijn vrouw; "Zegen (vloek) God, en sterf." Daarbij komt ook nog, dat zijn vrienden hem met elkaar gaan verdoemen! Bedenk eens even, dat het Satan van God gegeven was om Job aan te tasten, zelfs zijn vrienden gebruikt Satan om hem bij al het lijden nog meer lijden te bezorgen. Als zo zijn vrienden zijn, hoe veel te meer dan zijn vijanden! Zó verwoed is Satan op een kind van God! Als hij de gelegenheid heeft, dan zal hij hen knellen en benauwen zo veel hij maar kan. Dat een ieder daar maar op rekene. Als bij ons aan het werken is, al is het in de geringste mate, dat wij het in de wereld en bij onszelf niet kunnen vinden, dat er in ons gaat werken, hoe kom ik ooit tot God bekeerd?, zullen wij er dan om denken, dat Satan onze tegenstander wordt? Zelfs mobiliseert onze wrede tiran en vijand, die ons zoekt te benauwen en te knellen, een paar bondgenoten: de wereld en ons verdorven vlees. Samen vormen zij een driehoofdige vijand. Maar boven alles staat God, in macht verheven. Dat blijft. Satan kan doen en werken met wereld en vlees, maar God aantasten kan hij niet. Hij moge Job aantasten, maar God bepaalt uiteindelijk de grens: verder mag hij niet gaan.

Laten wij eens even indenken, hoe het hier met Asaf gesteld is. Bij hem gaat in het verborgene aan het werk om God te verdenken dat Hij vergeet genadig te zijn, dat Zijn barmhartigheden door toorn toegesloten zijn. Ja, dat is geen kleine, geringe zaak. Zulke dingen kan Satan zeggen en een wereldling kan er over praten, doch bij diegene waar enige kennis van God is gewrocht in het hart, is dat zo'n teer punt, want die weet wat een dierbaar Wezen die hoge Majesteit Gods is. God is een volmaakte en oneindige Geest, Die Zich in Zijn Woord geopenbaard heeft in Zijn Wezen, in Zijn Personen, in Zijn Namen en in Zijn eigenschappen. De eigenschappen in het Goddelijk Wezen zijn onafscheidelijk aan Zijn Wezen verbonden. Het is met de eigenschappen Gods en de reine deugden in het Goddelijk Wezen niet zo gesteld als bij de mensen, in deze zin: die en die is wel een goed mens. Nee, zo is het niet. Van een mens spreekt men: met díé kan men wel eens voor de dag komen, ja, een echt liefderijk, vreedzaam mens enz. Doch bedenk wel dat hij óók zijn karakter, zijn buien heeft, hij is niet altijd zo gestemd. Zó praat men over mensen. Maar zo kunnen wij niet over God handelen. Helemaal niet.

Immers, God is een volkomen Deugdenbeeld. Zijn genade en barmhartigheid, zijn reine en zuivere deugden in het Goddelijk Wezen, uit de mededeelbare eigenschappen van Zijn reine en Goddelijke wil. Zodat God een Wezen is, die genadig wil zijn, omdat Hij genadig is, die barmhartig wil zijn, omdat Hij barmhartig is. Dat is onafscheidelijk in Zijn Wezen begrepen. Daardoor kan God het niet vergeten, want het behoort tot Zijn reine Wezen.

Die kennis is bij Asaf in het hart gewrocht, daar is van God in hem en dat wordt aangetast door satan met: zou God vergeten genadig te zijn? Zou Hij Zijn barmhartigheden door toorn toegesloten hebben? En dat werkt: "Dit krenkt mij." Daar is van God in hem en dat werkt: dat kan niet, God kan niet vergeten om genadig te zijn, dat Zijn barmhartigheden door toorn toegesloten zou zijn. Aan wie bewijst God barmhartigheid? Toch aan ellendigen? En hoe is Asaf? Een ellendige. Ja maar, dan kan het niet dat God vergeten zou, en daarom zegt hij: "Dit krenkt mij". Dat kan zo niet blijven. Hoe komt dat? Hij heeft God leren kennen. Wij hebben hier met een kind Gods te doen, in wiens ziel van de kennis van Gods Wezen is.

Datzelfde lezen wij ook heel duidelijk bij Jona, de profeet. Toen hij naar Ninevé gezonden werd, om te prediken tegen die goddeloze stad - dat God gereed stond haar te verderven - heeft Jona daartoe geen lust. Hij neemt de vlucht, maar komt toch op een wonderlijke wijze te Ninevé, en predikt hetgeen God hem opgelegd heeft. De prediking wordt gelovig aangenomen. De koning laat uitroepen: "Laat mens noch beest, rund noch schaap, iets smaken, laat ze niet weiden, noch water drinken. Maar mens en beest zullen met zakken bedekt zijn, en zullen sterk tot God roepen; en zij zullen zich bekeren, een iegelijk van zijn bozen weg, en van het geweld, dat in hun handen is."

Hun oordeel stond vast. Zij erkenden het er naar gemaakt te hebben, en gingen tot God roepen. Jona echter dacht er zó over: ja, Israël had al zoveel verdriet van die stad gehad, hij zag liever dat alles in vlammen zou opgaan. De Israëlieten zouden dan nooit meer last hebben van die Ninevieten. Zó wenste Jona het. Daarom, nadat hij zijn preek geëindigd had, ging hij buiten de stad zitten, kijken wat God doet. Daar die mensen in schuld bij God zijn, belijdenis doen van hun zonde, zelfs het stomme vee tot God roept van de honger, gebeurt niet wat Jona wenste. Wat zegt nu Jona? "Was dit mijn woord niet, als ik nog in mijn land was? Want ik wist, dat Gij een genadig en barmhartig God zijt, lankmoedig en groot van goedertierenheid, en berouw hebbende over het kwaad." In hem was een kennis van God gewrocht: zó was God!

Alsof het voor Asaf - hier in strijd, aanvechting, duisternissen - is, dat God vergeten heeft genadig te zijn, Zijn barmhartigheden door toorn toegesloten heeft, en Satan met alle geweld bezig geweest is om zijn ziel te benauwen en tegen God op te zetten, dan zegt hij: "Dit krenkt mij." Hij kent God, dus dat kan het geval niet zijn. Daarom volgt er ook onmiddellijk op: "Maar de rechterhand des Allerhoogsten verandert." Want dat laat God zo niet zitten, Hij laat een mens in de strijd niet ten onder gaan in duisternissen, aanvechting, ellende en versmaadheid. Dat kan het geval niet zijn. Neen! Dat is ook nooit gehoord. Als dat zou geschieden, dan zou de heerlijkheid Zijns Wezens en de openbaring van wie God is, en wat Zijn reine en lieve wil is, geschonden worden!

Die Jehova bemint Zichzelf, Hij verheerlijkt de heerlijkheid van Zijn Wezen. Dat kàn dus niet, dat duldt ook Zijn glorie niet. Hij laat niemand in de strijd zitten, die het op God gezet heeft, op Zijn gunst en gemeenschap, hetzij voor het eerst, of bij vernieuwing. God laat geen mens zitten! Hij wil in Zijn lieve Zoon handelen tot zaligheid en eeuwig leven. Detmar placht te zeggen, wanneer er waren die in strijd, ellende en duisternis zich bevonden, geen uitkomst zagen:

Houdt maar biddend aan;
God zal u bewaken;
moet g'in 't duister gaan,
al ware 't tot uw dood,
vreest dan nòg geen nood;
Jezus zal het maken.

God laat dat niet zitten. Maar dan moet het bij ons zijn: 'k heb het op U gezet! Zo was het ook bij Asaf, die nadat hij bekeerd was, het ook verder gezet had op de gunst en gemeenschap met God. Vandaar als iemand in zijn onverzoende staat is, maar het ook gezet heeft op Gods gunst en gemeenschap, die vindt in zo'n psalm, waarvan de dichter bij vernieuwing Gods gunst, gemeenschap en verkeer zoekt, geen afstoting, maar voelt zich daar sterk door aangetrokken, en zegt soms: "Het is de vertolking van mijn hart, ja, als uit mijn hart gegrepen. Zo is toch die zaak? "De rechterhand des Allerhoogsten verandert." Wat is dat? Met Zijn rechterhand, daar wordt toch Zijn almacht mee uitgedrukt? Daar hier dan sprake is van de almacht van den Allerhoogste, waar blijft dan de macht des duivels, der duisternis, van beslotenheid, van gebondenheid, van ellende waar wij in zitten? Voor de rechterhand des Allerhoogsten moet alles ruimen. En:

...Voor hen, die 't heil des Heeren wachten,
zijn bergen vlak en zeeën droog.

Daar draagt God zorg voor, dat kan God wel. Want wat Zijn liefde wil bewerken, dat ontzegt Hem Zijn vermogen niet. En nu is dat Zijn liefde, dat Hij Zich geopenbaard heeft en hen niet in die staat wil laten zitten.

Maar die nu hulp'loos kermen,
verdrukt en vol gebrek,
brengt God, door vrij ontfermen,
haast in een hoog vertrek; ...

Hij is de God van Zijn woord en van Zijn waarheid. Zijn Woord is de waarheid.

Vervolgens lezen wij hier: "Ik zal de daden des HEEREN gedenken; ja, ik zal gedenken Uw wonderen van ouds her; en zal al Uw werken betrachten, en van Uw daden spreken." Wat bedoelt Asaf hier? Hij kijkt terug op wat voor een weg God te allen tijde met Zijn kerk, met Zijn volk heeft gehouden. Asaf denkt terug (dat lezen wij ook in het verdere van deze psalm!) hoe God het volk Israëls, door een machtige hand en sterke arm uit Egypte had geleid, maar niet in een weg waarin die mensen het toen konden bekijken! Zij hebben daar niets van kunnen bekijken. Negen plagen had God al over de Egyptenaars gebracht, maar ze waren nog even verhard. Voordat de tiende -de laatste plaag - zou plaatsvinden, moesten de Israëlieten, tussen de twee avonden een lam slachten, het bloed daarvan strijken aan de beide zijposten en aan de bovendorpel, het vlees braden aan het vuur, geen been er aan breken, het staande eten: in haast, met ongezuurde koeken en bittere saus.

Is dat nu toch een weg om uit Egypte te komen? En werkelijk, dat was de weg! Zij hebben slechts gedaan wat God geboden had, God deed verder het werk. Hij sloeg al de eerstgeborenen in Egypte, en toen werden ze Egypte als uitgedréven: ga alsjeblieft zo gauw mogelijk weg. Zeg maar, wat wil je hebben: gouden vaten, zilveren vaten? Pak maar aan, maar zorg dat je zo gauw mogelijk vertrekt. En ze gingen, met zilver en met goud belaân. Maar hoe ? Ze gaan niet de kortste weg, rechtstreeks naar het noorden, maar naar het zuiden, waardoor ze voor de Rode Zee komen. Vóór hen de zee, terzijde de bergen, en achter hen de Egyptenaars. Want, nadat die weer een beetje bijgekomen zijn van de harde klappen, jaagt het hele leger, met paarden en wagens en de keur der hoofdlieden, achter hen aan. Doch dan maakt God voor de Israëlieten een weg waar geen weg was. Daarbij is niet voor één Israëliet eer overgeschoten, maar God heeft alle eer gekregen.

Daarvan zegt Asaf hier dat het zo door alle tijden heen geweest is. Van zijn kant kon hij het dus ook niet bekijken, of denken: zó zal het wel gaan. Neen, zo gaat het niet. Maar God heeft altijd zo gehandeld. Jesaja zegt het met een paar woorden: "Om Zijn werk te doen, Zijn werk zal vreemd zijn; en om Zijn daad te doen, Zijn daad zal vreemd zijn!" Ja. En telkens in de uitkomst, dan zingen zij allemaal:

Heilig zijn, o God, Uw wegen;
niemand spreek' Uw hoogheid tegen;
wie, wie is een God als Gij,
groot van macht en heerschappij?
Ja, Gij zijt die God, die d'oren
wond'ren doet op wond'ren horen.
Gij hebt Uwe roem alom
groot gemaakt bij 't heidendom.

Het is dus zelfs zó (let daar eens op) dat Asaf onder het kruis, de druk, het lijden en de aanvechting, als het ware helemaal terecht komt bij de kerk van oudtijds. Dat is de weg van de kerk in het algemeen, en met hem is het ook zo. God handelt op Zijn wijze, naar Zijn alwijze raad en alwijs bestuur. Zo is de zaak, als wij er bij komen, dat wij geen vreemd pad gaan. Altijd is het met de kerk, in het duister, in strijd en in ellende gegaan. Dan zijn er dus redenen om op te pakken. Asaf gaat zelfs zeggen: "Ik zal al Uw werken betrachten, en van Uw daden spreken." Ja, hoe die zijn, hoe God gehandeld had van ouds her, door alle tijden en eeuwen heen.

Om, daaruit gesterkt te worden, dat het geen vreemde zaak, geen vreemd pad, geen vreemde weg is. Neen. Dat alles is naar Gods wil, naar Zijn raad en besluit.

Daarom eindig ik hier met het zeggen van Asaf in het 14e vers : "O God! Uw weg is in het heiligdom; wie is een groot God, gelijk God?" De weg van God ligt boven ons verstand, en boven onze rede. Niet er tegen, maar er boven. Hij zegt: "Mijn wegen zijn hoger dan uw wegen, en Mijn gedachten dan ulieder gedachten." God handelt op zulk een wijze, dat een mens met al zijn eigen doen en werken, maar ook zelfs met al zijn eigen gedachten en overleggingen eruit valt. Zó handelt God!

Tot welk einde? Dat wij louter de hand Gods over, omtrent en aan ons leren kennen. Daar heeft Hanna van gezongen: "De HEERE doodt en maakt levend - Zijn weg is in het heiligdom - Hij doet ter helle nederdalen, en Hij doet weder opkomen. De HEERE maakt arm en maakt rijk."

Hij doet alles. Ja, helemaal buiten ons om. Het zijn de gedachten Gods, en die worden bij ons openbaar. Hij doet met òns! Wij trekken daar de vrucht van tot zaligheid en leven. De één voor de ander - wiens verstand verlicht wordt, die de zaak gaat onderscheiden door de genade des Geestes - gaat dan zeggen met Asaf: "Wie is een groot God, gelijk God." Die gaan Hem als God eren, erkennen, liefhebben, huldigen en prijzen. "Wie is een groot God, gelijk God?" Voor Hem moet alles ruimen, onderdoen, opzij of eraan gaan. Wie is er gelijk Hij, groot van macht en heerschappij? Alles wat Hij doet is Zijn liefde, Zijn barmhartigheid en genade.

Toe, bedenk eens hetgeen wij in het kort hebben verhandeld. Het is hier de strijdende kerk, en wanneer wij wensen om mede lidmaat van Zijn kerk te mogen zijn, dan zal Satan proberen, met al zijn macht strijd te leveren, opdat wij niet zouden geraken, noch zouden komen tot de Heere en Zijn goedheid, om als lidmaat Christi openbaar te mogen komen. Maar hier staat: "Gij zijt die God, Die wonder doet",

Hij regeert. Dat wij ons dan niet laten afschrikken door strijd, noch door duisternissen, maar op het Woord Gods acht geven: wat is de weg Gods geweest met Zijn kerk door alle eeuwen.

Wat was ook Asafs deel? Laten wij daarin onze troost en sterkte zoeken, om op te pakken wat daarin ook voorkomt. Te zoeken wat ons tot het leven, welvaart en zaligheid nodig is. Waar moeten wij anders heen, voor onszelf voor onze naaste, met alle zaken die ons drukken, met ons zaad, met onze kinderen ? Waar anders heen dan tot Hem? Dat een ieder dan wete wat hem past, om met al onze zaken bij Hem, aan de genadetroon te zijn, die lieve, getrouwe, goedertieren en barmhartige Verbonds Jehova. Zegene Hij dan daartoe Zijn Woord en sacrament om Zijns Naams wil. Amen.

Slotzang: Psalm 66: 10

God zij altoos op 't hoogst geprezen,...

Zegen: